

Cântec vechi

Mihai Eminescu

Vino, scumpă, de privește
Dorul tău cum mă muncește.
Nici defel cum nu mă lasă
Nici să intru seara-n casă,
Ci din așternut mă scoală,
Ca pe-un pățimaș de boală,
Și mă face de alerg
Neștiind pe unde merg.
Când în zori de dimineață,
Mă visez cu tine-n brațe,
Când te strâng să nu te pierd
Și te chem și te dezmierd.
Ars deodată sar din pat,
Singurel m-am deșteptat,
Suspînând și amețit,
Mă simt mai nenorocit.
Sunt de carne, nu-s de fier!
Ce să fac ca să nu pier.
Căci rănit sunt de amor,
De nici trăiesc, nici nu mor:
Somnul meu nu este somn,
Nici pe mine nu sunt domn.
A dormi de sunt pe cale,
Zăresc chipul dumitale:
O icoană zugrăvită
Cu mulți nuri închipuită.